

STORIES OF CHANGE

လင်းလက်ကြယ်စင် ဒူးထွတ်ချင်

ဝေါလ်ဗီရှင် အင်တာနေရှင်နယ် - မြန်မာ

(၁၆)၊ ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၁၄၈၊ ၅၁၁၂၆၅၊ ၅၁၀၁၁၃၊ ၀၉၄၂၁၁၃၉၃၄၃ - ၅၀

ဖက်စ် (ဧရိယာ) ၅၂၇၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

STORIES OF CHANGE

လင်းလက်ကြယ်စင် ခူးဆွတ်ချင်

The Vanguard Series: လူကုန်ကူးခြင်းနှင့် လုံခြုံမှုမရှိသောရွှေ့ပြောင်းသွားလာခြင်းများအား တိုက်ဖျက်ရန် အတွက် ဆန်းသစ်တီထွင်ထားခြင်း

© World Vision International 2014

ISBN 978-0-918261-59-5

စာရေးသူ - Ian Pugh (ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားသည်။)

မူပိုင်ခွင့်အားလုံး ကာကွယ်ထားသည်။ ထုတ်ဝေသူထံတွင် ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ဤစာအုပ်၏မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းကိုမဆို မည်သည့်ပုံစံဖြင့်မဆို ကောက်နုတ် သုံးသပ်ချက်များမှ လွဲ၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝေခြင်း မပြုလုပ်ရ။

World Vision International ကိုယ်စား End Trafficking in Persons (ETIP) လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေး စီမံကိန်းမှ ထုတ်ဝေသည်။ ဝေါလ်ဗီရှင်သည် ခရစ်ယာန်လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး ကလေးသူငယ်များ၊ မိသားစုများနှင့် ရပ်ရွာလူထုများ၏ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မမျှတမှုများမှ ကျော်လွှားနိုင်ရန် လုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ ဝေါလ်ဗီရှင်သည် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု၊ ကျား၊ မအသက်အရွယ်မရွဲခြားဘဲ အကူအညီပေးလျက်ရှိသည်။

World Vision International - Myanmar အကြောင်းပိုမိုသိရှိလိုလျှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး wvi.org/myanmar သို့ ဆက်သွယ်ပါ။

လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်း (ETIP Programme) ကိုယ်စား John Whan Yoon နှင့် Amy Collins၊ Senior Editor (တည်းဖြတ်) - Heather Elliott၊ Production Management (ထုတ်လုပ်ရေးမန်နေဂျာ) - Katie Klopman Fike၊ Copy editing (မူပိုင်ခွင့်) - Melody Ipi၊ Cover Design (မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း) နှင့် Interior Layout (အတွင်းအပြင်အဆင်) - Inis Communication၊ Illustrations (သရုပ်ဖော်ပုံရေးဆွဲခြင်းများ) - Natasha Bautista နှင့် Rishi Mandhyan။

ဒီဇိုင်းနှင့်ထုတ်ဝေခြင်းအား Inis Communication - www.iniscommunication.com မှ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

ဝေါလ်ဗီရှင်မြန်မာ - (ETIP Program) လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်းမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပါသည်။

ဝေါလ်ဗီရှင် အင်တာနေရှင်နယ် - မြန်မာ

(၁၆)၊ ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၀၄၈၊ ၅၁၀၂၆၅၊ ၅၁၀၀၁၃၊ ၀၉၄၂၁၁၉၃၄၃ - ၅၀

ဖက်စ်(၉၅၁)၅၂၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

ဟိုကောင်လေးတွေက ပျားရည်အိုးမှာ ပျားတွေအုံနေတဲ့အတိုင်း
ဘဲလို့ “စင်ချန်း”က ပြုံးပြီးပြောတယ်။

“မင်း အံ့ဩသွားလား” သူတို့ဝတ်စားထားတာ အဝတ်အ
စားက အရမ်းလှတာဘဲ၊ သူတို့ကိုသူတို့ ယုံကြည်မှု ရှိနေ
လိုက်တာ’လို့ နှင်ကပြောတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးက ညနေတိုင်း ထိုင်နေကြ ကာလသားတွေ အမြဲပိုင်း
အုံနေတဲ့ ကပ်သနာရဲ့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုင် ရင်း စကားပြောနေကြ
တယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ နှင်ထင်လဲ
“စင်ချန်း”က မေးတော့၊

“(၁၈)နှစ်လောက်ပေါ့ ငါတို့ထက် (၁)နှစ်ပဲ ကြီးတယ်”လို့
“နှင်”က ပြောတယ်။

အိုး.... အံ့ဩတကြီး ခေါင်းကိုခါရင်း သူကတကယ့် အံ့ဩ
စရာပဲနော်လို့ “စင်ချန်း”က ပြောလိုက်တယ်။

ကြယ်တွေ တောက်ပနေတဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ လမ်း
လျှောက်ရင်း

“ကပ်သနာ”လို တစ်နေ့အောင်မြင်တဲ့ ဈေးဆိုင်လေး ဖွင့်ရင်
ဖွင့်နိုင်မှာနော်လို့ “စင်ချန်း”နဲ့ “နွင်”တို့က ပြောတယ်။

“စင်ချန်း”က အသံထွက်အောင် အော်ရယ်လိုက်တယ်။ နောက်
မှ “နွင်”က အတည်ပြောနေတာ သတိထားပြုမိပြီး “နင်
နောက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဟိုမိုးပေါ်က ကြယ်ကို ယူတာကမှ
လွယ်ဦးမယ်လို့ “စင်ချန်း”က ပြောတယ်။

“ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ငါတို့ငွေနှည်းနည်းဘဲ တကယ်လိုတာ။
လွယ်လည်းလွယ် ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက
မုန့်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြမယ်။”

နောက်နေ့ကျမှ အဲဒီအလုပ်အကြောင်း တိတိကျကျ စုံစမ်းကြ
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်နေ့မှာ ပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ ပွဲစားက ထိုင်းနိုင်ငံက
မုန့်ဆိုင်အလုပ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။

တစ်လကို ဘတ် ၃၀၀၀နဲ့ ၃၅၀၀ (ကျပ်၉၀၀၀၀နဲ့ ကျပ်၁၀၀၀၀၀)
ကြားရမယ်။ မင်းတို့လုပ်ချင်ရင် မင်းတို့ကို ငါလမ်းစရိတ်ခံပြီး ခေါ်
သွားပေးမယ်။”

ဒါဟာ အမျိုးသမီးတွေအတွက်တော့ တကယ့်ကို သတင်းကောင်းပဲ၊
ပထမက စရိတ်အတွက် ပူပန်နေရတယ် အခုတော့ ပူစရာမလို
တော့ဘူး အိမ်က မိသားစုရဲ့ ခွင့်ပြုဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။

“စင်ချန်း”အတွက်တော့ ခွင့်ပြုချက်ရဖို့လွယ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အဖေ အလုပ်မရှိတာ ကြာနေပြီဆိုတော့ အပိုဝင်ငွေ ရမယ်ဆိုရင် မိဘ တွေက သဘောတူနိုင်တယ်။ “နှင်”အတွက်ကတော့ အမေက လည်းဆုံးတာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့၊ အဖေက ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ် ဘူး။

ထင်တဲ့အတိုင်း ပွဲစားဆီက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကြည့်ပြီး “နှင်” ရဲ့ အဖေက သမီးတစ်ခုခုဖြစ်မှာ အဖေစိုးရိမ်တယ်လို့ပြောတယ်။

အဖေစိတ်မပူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ “စင်ချန်း”က အတူအမြဲ ရှိနေတာပဲ၊ အဖေကိုအမြဲ ဆက်သွယ်နေမှာပါလို့ နှင်ကပြောတယ်။

နှင်ရဲ့ အဖေ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သဘော တူ လိုက်တယ်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာမှာ သူတို့နှစ်ဦး လှေကလေးတစ်စင်းနဲ့
လာအိုင်နိုင်ငံကနေ ထိုင်းနိုင်ငံကို ကူးခဲ့ကြတယ်။ အရမ်းစိတ်လှုပ်
ရှားနေကြတယ်။ လာအိုင်နိုင်ငံကလွဲပြီး ဘယ်မှ သူတို့မရောက်ဖူးဘူး။

ကမ်းကိုကပ်တာနဲ့ လူတစ်ယောက် လာခေါ်တယ် ဘန်ကောက်က
စက်ရုံကို ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။

သူတို့စက်ရုံသို့ရောက်တဲ့အခါ မှောင်နေပါပြီ။ ပထမဦးဆုံး သူတို့ ခံစားမိတာက စက်ရုံက အနံ့ဆိုးတွေပါပဲ။ ဒါမှန်လုပ်တဲ့ စက်ရုံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပြီး ခေါ်လာတဲ့လူကို မေးကြည့်တော့ အလုပ်ရတာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြပ်ညပ်နေတဲ့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ထားခိုင်းပြီး သူတို့ကိုတော့ စက်ရုံထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ စက်ရုံတစ်ခုလုံးမှာ အနံ့ဆိုးပြီး အချဉ်ဖောက်ထားတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ထည့်ထားတဲ့ ကွန်တိန်နာတွေနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ကွန်တိန်နာတစ်လုံးစီမှာတော့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က သူရဲ့ခြေထောက်တွေနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ရောမွှေနင်းခြေနေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“အလုပ်လုပ်ကြ” လို့ အလုပ်သမားခေါင်းက သူတို့ကို လှမ်းအော်ပြီး၊ အနီးမှာရှိတဲ့ ကွန်တိန်နာနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

World Vision

“နွင်”ရဲ့ အဖေက “နွင်” ထိုင်းကိုရောက်ပြီး ပထမသီတင်းပတ်မှာ မဆက်သွယ်လာတော့ စိတ်ပူလာပါတယ်။ တစ်လနေတော့လည်း မဆက်သွယ်လာပြန်တော့ ပိုပြီးစိတ်ပူလာပါတယ်။ ပွဲစားကို ဆက်သွယ်တော့လည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဒေသခံ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်တော့ ဝေါလ်ဗီရှင်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။

နောက်နေ့မှာတော့ “နွင်”ရဲ့ဖခင်ဟာ ဝေါလ်ဗီရှင်ရုံးကိုသွားပြီး အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ပြောပြပါတယ်။ ဝေါလ်ဗီရှင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ထိုင်းနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ဝေါလ်ဗီရှင်ရုံးကို ဆက်သွယ်ပြီး အဲဒီကနေ တဆင့် ထိုင်းရဲ့ကို အကြောင်းကြားပေးပါတယ်။

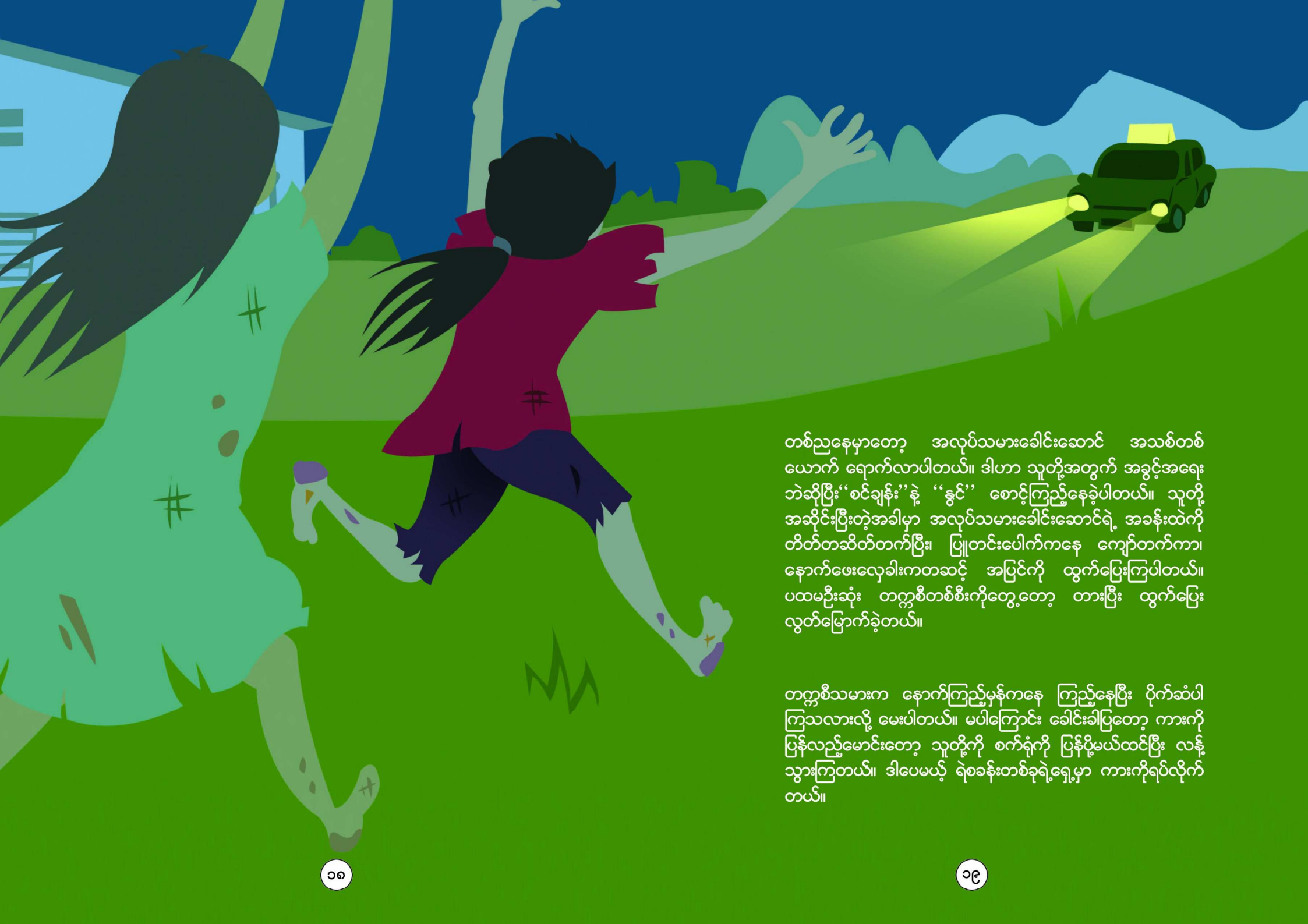
အခုလောလောဆယ်တော့ စောင့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်သေးပါဘူး။ နွင်ရဲ့ ဖခင်ဟာ လေးလံတဲ့စိတ်နဲ့ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။

(၁)နှစ်ခွဲကြာတဲ့အထိ “နှင်”နဲ့ “စင်ချန်း” တို့ဟာ စက်ရုံထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံနေရပါတယ်။ လစာလည်းမရ၊ အပြင်လည်း ထွက်ခွင့်မပေး၊ ဖုန်းလေးတောင် ဆက်ခွင့်မရကြပါဘူး။

အလုပ်အရမ်းပင်ပန်းပြီး အစားအသောက်ကလည်း မဝရေစာနှစ်နပ်ဘဲ ကျွေးပါတယ်။ အိပ်တော့လည်း အခန်းကျဉ်းထဲမှာ အခြား အလုပ်သမား (၁၇)ယောက်နဲ့အတူ မာကြောနေတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ရတော့အိပ်ရေးမဝပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချိုးလာတဲ့အတွက် သူတို့ကို အရင်ကသိတဲ့သူတွေတောင် အခုတွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပိုဆိုးတာက အသီးအရွက်တွေကို အချဉ်ပေါက်တဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ ဓါတုဗေဒပစ္စည်းတွေကြောင့် သူတို့ခြေထောက်တွေမှာ ယားနာတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ခြေထောက်နာလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း အလုပ်သမားခေါင်းက ရိုက်တဲ့အတွက် မပြောရဲတော့ဘူး။

သူတို့ထွက်ပြေးချင် ပေမယ့်လည်း အမြဲစောင့်ကြည့်နေတဲ့အတွက် ထွက်ပြေးလို့မရ ဖြစ်နေပါတယ်။

တစ်ညနေမှာတော့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ဒါဟာ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေး ဘဲဆိုပြီး “စင်ချန်း” နဲ့ “နှင်” စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အဆိုင်းပြီးတဲ့အခါမှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ရဲ့ အခန်းထဲကို တိတ်တဆိတ်တက်ပြီး၊ ပြုတင်းပေါက်ကနေ ကျော်တက်ကာ၊ နောက်ဖေးလှေခါးကတစ်ဆင့် အပြင်ကို ထွက်ပြေးကြပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး တက္ကစီတစ်စီးကိုတွေ့တော့ တားပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။

တက္ကစီသမားက နောက်ကြည့်မှန်ကနေ ကြည့်နေပြီး ပိုက်ဆံပါကြသလားလို့ မေးပါတယ်။ မပါကြောင်း ခေါင်းခါပြတော့ ကားကို ပြန်လည့်မောင်းတော့ သူတို့ကို စက်ရုံကို ပြန်ပို့မယ်ထင်ပြီး လန့်သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲစခန်းတစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်တယ်။

ရဲစခန်းရောက်တော့ စင်ချန်းနဲ့ နွင် သူတို့အကြောင်းကို ပြောပြ
နေတုန်း မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ကြုံလိုက်ရ
တယ်။ ရဲမေတစ်ဦးက သူရဲကွန်ပျူတာကို ကြည့်ပြီး၊ သူတို့ရဲ့
သတင်းကိုဖတ်ပြတယ်။ နောက်မှသိရတာက နွင်ရဲ့အဖေ တိုင်
ကြားချက်အရ ဝေါလ်ဗီရှင်က သတင်းပေးထားတဲ့အတွက်လို့ သိ
ရပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲလို့ နွင်က မေးကြည့်တော့

ရဲမေက အခု လာအိုသံရုံးကို အကြောင်းကြားပြီး၊ မင်းတို့
ကို အိမ်ပြန်ပို့မယ်လို့ ပြုံးပြီး ပြောပါတယ်။

“နွင်”နှင့် “စင်ချန်း”တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ငိုကြ
တယ်။ ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာလား၊ သူတို့ရဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ
တကယ်ပဲပြီးသွားပြီလား။

သူ့သမီး အိမ်ပြန်လာတဲ့နေ့ဟာ “နွင်”ရဲ့အဖေအတွက် အပျော်ဆုံး
နေ့တစ်နေ့ပါ။ သူ့သမီးကို ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ သူမထင်ခဲ့ဘူး။ သ
မီးကို သွားခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ သူ့ကိုသူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ရပါတယ်။

“နောက်ဆို အဖေ့ကို ဘယ်တော့မှ ထားမသွားဘူးလို့
ကတိပေးပါ”လို့ ပြောရင်း၊ သမီးကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်
ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့ရပါတယ်။

“သမီး ကတိပေးပါတယ် အဖေ”လို့ “နွင်”က ပြောရင်း
ငိုပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ‘နွင်’က သူတို့စက်ရုံအကြောင်းနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ အ
မျိုးသမီးငယ်တွေအကြောင်း ပြောပြတော့ ဝေါလီဗီရှင်နဲ့ ဆက်
သွယ်ရမယ်လို့ နွင်ရဲ့ အဖေက ပြောပါတယ်။ နောင်သီတင်း တစ်
ပတ်မှာတော့ ထိုင်းမှာရှိတဲ့ လူကုန်ကူးမှု တားဆီးရေးရဲတွေက အဲ့
ဒီစက်ရုံကို ဝင်စီးပြီး အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေကို ကယ်နိုင်ခဲ့ပါ
တယ်။ စက်ရုံပိုင်ရှင်နဲ့ လူခေါ်ပေးတဲ့ ပွဲစားအပါအဝင် လူတော်
တော်များများကိုလည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ‘နှင်’ နဲ့ ‘စင်ချန်း’တို့ ဘဝတွေ လည်း အများကြီး ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ ဝေါလ်ဗီရှင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု၊ နှစ်သိမ့်ဆွေးနွေး အကြံပေးမှု၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသင်တန်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ငွေကြေးအထောက်အပံ့များ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အခုဆိုရင် သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဈေးဆိုင်လေးကို ဖွင့်နိုင်ကြပါပြီ။ ဝေါလ်ဗီရှင်ကိုလည်း မှီခိုစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဈေးဆိုင်ကလေး ဖွင့်နိုင်တာ သူတို့ကိုသူတို့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ‘နှင်’က ‘စင်ချန်း’ကို အမြဲနောက်နေကျအတိုင်း ဆိုင်ဖွင့်တာထက် ကြယ်တစ်လုံးဖမ်းတာမှ လွယ်ဦးမယ်လို့၊

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေကို သူများတွေ မတွေ့ကြုံရလေအောင်၊ ကြုံတဲ့လူတွေကို အမြဲပြန်ပြောပါတယ်။ တခြားနိုင်ငံမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များကြောင်းကို အမြဲပြောကြပါတယ်။